

порядку на вулицях та в інших громадських місцях. У результаті забезпечується максимальне перекриття патрульно-постовими нарядами території міст та інших населених пунктів.

Комплексний підхід дозволяє не тільки раціонально розставити сили і засоби, але і залучити до охорони громадського порядку додаткові сили, збільшити кількість нарядів на вулицях міст та в інших громадських місцях і створювати їх найбільшу щільність там, де ускладнюється оперативна обстановка.

Як самостійна форма організації охорони громадського порядку можуть застосовуватися:

- охорона громадського порядку за зональним принципом;
- принципом патрульної дільниці та за сітьовим графіком;
- патрулювання спеціальними мобільними групами для боротьби з найпоширенішими правопорушеннями, що скоюються в громадських місцях, а також у віддалених від міськрайвідділів мікрорайонах, сільських районах тощо;
- виставлення постів у криміногенних місцях.

Основними формами взаємодії підрозділів, задіяних на охорону громадського порядку в системі єдиної дислокації, є:

- взаємний обмін між структурними підрозділами ОВС і підрозділами внутрішніх військ інформацією про стан оперативної обстановки, насамперед, з оперативними службами, дільничними інспекторами міліції;
- участь у проведенні щоденних та цільових інструктажів;
- проведення спільних навчально-тренувальних і практичних занять.

Ще однією з форм взаємодії підрозділів при забезпеченні охорони громадського порядку є участь у проведенні щоденних та цільових інструктажів. Проведення інструктажу – обов'язкове правило, адже він містить не лише повідомлення про обстановку за добу, але й інформацію про нерозкриті злочини, розшук злочинців та інші необхідні відомості, які доводяться до відома нарядів.

Таким чином, сучасна ситуація в державі вимагає подальшого удосконалення форм організації та взаємодії підрозділів органів внутрішніх справ при забезпеченні охорони громадського порядку.

Пустовойт А.А.

курсант 2 курсу ФПФПМГБ

ННПФПМГБВВ НАВС

науковий керівник: Тригубенко Г.В,

доцент кафедри конституційного та міжнародного права НАВС,

кандидат юридичних наук

ПРАВА ДИТИНИ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Ідея про права дитини стала основою демократичної свідомості нації та фундаментом правового суспільства. Одним із основних завдань у формуванні стратегії розвитку нашої держави є захист дитини як особистості у період її морального та духовного становлення. Законодавство України гарантує дитині певні права та свободи, що підтверджується рядом таких документів, як ратифікована в Україні в 1991 р. Конвенція ООН про права дитини, Конституція України, Закон України «Про охорону дитинства», Закон України «Про попередження насильства в сім'ї», Сімейний кодекс України, Концепція державної сімейної політики та інші.

Вперше міжнародну стурбованість положенням дітей було висловлено у Женевській декларації 1923 р., спрямованій на створення умов, що забезпечують нормальний фізичний і психічний розвиток дитини, право дитини на допомогу, належне виховання, захист. Важливим документом щодо захисту дітей стала прийнята 10 грудня 1948 р. Генеральною Асамблеєю ООН Загальна декларація прав людини. У ній вперше зафіксовані основи захисту прав дітей. Свій розвиток Декларація отримала в пактах прав людини, що гарантували рівні права всім дітям і забезпечення їх основних соціальних потреб. Генеральна Асамблея ООН 20 листопада 1959 р. прийняла Декларацію прав дитини – документ, що регулює становище дитини в сучасному суспільстві. Центральне місце серед міжнародних документів посідає Конвенція про права дитини, прийнята Генеральною Асамблеєю ООН 20 листопада 1989 р. і ратифікована Україною, що робить її частиною національного законодавства. Цей документ встановлює в якості міжнародного закону всі права для забезпечення виживання, розвитку і захисту дітей.

Відповідно до ст. 1 Конвенції про права дитини, «дитиною є кожна людська істота до досягнення 18-річного віку, якщо за законом, застосовуваним до даної особи, вона не досягає повноліття раніше».

Конвенція про права дитини формулює громадянські, політичні, економічні, соціальні, культурні права дітей. Серед зазначених категорій прав у ній містяться такі основні права і свободи дітей: право на життя, виживання і вільний розвиток; право на ім'я і набуття громадянства; право знати своїх батьків і користуватися батьківською турботою; право не розлучатися з батьками всупереч їх бажанню; право підтримувати контакти з обома батьками; право на об'єднання з сім'єю, яка перебуває в іншій державі; право залишати будь-яку країну і повертатися в свою країну; право на захист у випадку незаконного переміщення і повернення із-за кордону; право вільно висловлювати свої думки з усіх питань; свобода думки, совісті, релігії; свобода асоціацій і мирного зібрання; право на повну інформацію, яка сприяє благополуччю дитини; право на користування послугами системи охорони здоров'я; право користуватися благами соціального забезпечення; право на освіту; право на відпочинок і розваги; право на захист від економічної експлуатації та інші.

В Україні на конституційному рівні закріплені рівність дітей у правах незалежно від походження, а також від того, народженні вони у шлюбі чи поза шлюбом, заборона будь-якого насильства над дитиною та її експлуатацію. Покладено обов'язок на батьків утримувати дітей до їх повноліття, на державу - утримувати та виховувати дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування. Закріплена норма про заохочення і підтримання державою благодійницької діяльності щодо дітей.

Закон України «Про охорону дитинства» визначає охорону дитинства в Україні як стратегічний загальнонаціональний пріоритет і з метою забезпечення реалізації прав дитини на життя, охорону здоров'я, освіти, соціальний захист та всебічний розвиток встановлює основні засади державної політики у цій сфері. Даний закон закріплює права дитини на: життя та охорону здоров'я, на ім'я та громадянство, на достатній життєвий рівень, на вільне висловлення думки та отримання інформації, на захист від усіх форм насильства, на проживання в сім'ї разом з батьками або в сім'ї одного з них та на піклування батьків, на майно, на освіту, на працю та інші. Крім того даний закон передбачає систему державних і громадських заходів, спрямованих на забезпечення повноцінного життя, всебічного виховання і розвитку дитини та захисту її прав.

Сімейний Кодекс України встановлює особисті немайнові права і обов'язки батьків та дітей, наприклад права і обов'язки батьків щодо виховання дитини, права батьків по захисту дитини, право дитини бути вислуханою батьками, іншими членами сім'ї, посадовими особами з питань, що стосуються її особисто, а також питань сім'ї, право власності дитини на майно та ряд інших.

Сім'я є і залишається природним середовищем для фізичного, психічного, соціального і духовного розвитку дитини, її матеріального забезпечення і несе відповідальність за створення належних умов для цього. Нажаль, в Україні існує проблема насильства в сім'ї, жертвою якого часто стають діти. З метою подолання даного явища було прийнято закон України «Про попередження насильства в сім'ї», який визначає правові і організаційні основи попередження насильства в сім'ї, органи та установи, на які покладається здійснення заходів з попередження насильства в сім'ї.

Отже, українське законодавство в сфері прав дитини базується на гуманних принципах, закріплених у Конвенції про права дитини та інших міжнародних актах. Але в ньому ще не врахований принципово новий підхід до дитини як рівноправного члена суспільства, а також мають місце істотні прогалини щодо багатьох міжнародних стандартів прав дитини та відповідних процедур для здійснення низки проголошених і закріплених у законодавстві України прав дитини.

Антонюк Р.А.

курсант 2 курсу ФПФПМГБ
ННПФПМГБВВ НАВС